

Arrest

nr. 221 313 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. AHMADZADAH en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring beschikt u over de Afghaanse nationaliteit en bent u een Pashtun van etnische origine. U bent geboren in 1997 en u bent nooit naar school geweest. U bent afkomstig uit het dorp Rabatak van het district Gizab dat volgens u behoort tot de provincie Uruzgan. In Gizab was uw familie in het bezit van twee huizen. Eén in de woestijn, en één huis omgeven door tuinen en landbouwgronden. Tijdens de zomer verbleef uw familie in het laatste huis, omdat het er dan veel eten te vinden was. Op 5 assad (27 augustus in de Gregoriaanse kalender) gingen u en uw vader 's ochtends naar jullie zomerhuis omgeven door tuinen (hierna: zomerhuis). Op dat moment woonde de familie nog in het huis in de woestijn. Toen jullie aankwamen aan het zomerhuis, merkten jullie dat de

deuren gebarricadeerd waren. Nadat u over de muur klom, zag u dat taliban uw zomerhuis waren binnengedrongen. De taliban openden vervolgens de deur om ook uw vader binnen te laten. Eens binnen vroegen de taliban aan u en uw vader om met hen mee te werken. Ze wouden hun activiteiten in het huis uitvoeren, zoals mijnen maken, een kelder graven en wapens stockeren. Uw vader ging hier niet mee akkoord en raakte verzeild in een hevige discussie met de talibanleden. Tijdens deze discussie werd uw vader door de taliban neergeschoten.

Na de dood van uw vader stelden de taliban ook aan u voor om met hen mee te werken. Uit angst voor wat u net gezien had, ging u met de taliban akkoord. Hierop lieten ze u toe om het huis te verlaten, met de boodschap dat ze u nog zouden bellen. Meteen hierna vertrok u te voet naar het dorp Bazma, waar de man van uw tante woont, die u zelf uw 'schoonbroer' noemt. Na drie uur lopen kwam u aan zijn huis. Eens u bij hem binnen was, kreeg u telefoon van de taliban. Ze informeerden u dat ze uw twee jongere broers hadden ontvoerd, daar ze er zeker van waren dat u anders naar de overheid zou stappen. Ook uw broers kwamen even aan de lijn. U hoorde hen roepen en smeken om u aan de taliban over te geven, iets wat uw schoonbroer u verbood om te doen.

U spendeerde nog een nacht bij uw schoonbroer. De volgende dag bracht uw schoonbroer uw moeder, uw vrouw, uw zoon en uw twee zussen naar uw huis. Uw moeder had twee foto's mee van uw ontvoerde broers bij de taliban, die eerder voor haar huis werden gedeponneerd. Ze bracht ook geld mee van de graanoogst om uw reis te financieren. Uw moeder vroeg uw schoonbroer dat moment om u te helpen het land uit te vluchten. Hoewel u dit aanvankelijk zelf niet wou, liet u zich overtuigen. Uw moeder en de hele familie stond erop dat u uw eigen leven in veiligheid zou brengen. U ging samen met uw schoonbroer naar Kandahar, waar u nog twee nachten verbleef. Van daaruit reisde u verder tot in België. Op 22 oktober 2015 vroeg u in België asiel aan.

Om uw asielaanvraag te staven legt u op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de volgende documenten neer: uw taskara (Afghaanse identiteitskaart), de taskara van uw vader en van uw broer A. W. (...), alsook twee foto's van uw ontvoerde broers en een verslag van uw psychologische toestand, opgesteld door het Centre Régional de Soins Psychiatriques 'Les Marronniers'.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt uw verklaringen omtrent de overname van uw huis door de taliban, de dood van uw vader en de ontvoering van uw broers, op een aannemelijke manier voor te stellen. Zo zouden de taliban, nadat u en uw vader hen in jullie zomerhuis hadden aangetroffen, het voorstel maken om met hen samen te werken (CGVS p.11) en hen te helpen met onder andere het maken van mijnen en het bouwen van een kelder (CGVS p. 13). Omdat uw vader dit resoluut weigerde, werd hij op dat moment om het leven gebracht (CGVS p. 11). Als eerste is de wijze waarop de taliban u en uw vader vrijwel meteen om jullie samenwerking vragen, bijzonder merkwaardig te noemen. U verklaart dat uw familie in het verleden nooit betrokken was bij taliban activiteiten (CGVS p. 13). Het enige contact dat uw familie met de taliban had, was het sporadisch serveren van eten door uw jongere broers. U verklaart hierbij eveneens dat het leveren van eten een gebruikelijke praktijk was in uw regio, en tal van families dezelfde diensten aan de taliban verschaften (CGVS p. 12). Ondanks het feit dat uw familie naar uw bewering nooit eerder met de taliban en hun activiteiten betrokken waren, kregen u en uw vader vrijwel meteen het aanbod om met de taliban een samenwerking aan te gaan (CGVS p. 11). Wanneer het CGVS u vraagt wat maakte dat de taliban een dergelijk groot vertrouwen hadden, waardoor jullie vrijwel meteen werden betrokken in hun illegale praktijken, blijkt u hier geen afdoende verklaring voor te hebben. Zo ontwijkt u aanvankelijk het antwoord met de verklaring dat het huis tot jullie toebehoorde en dat ze jullie eveneens vroegen dit niet bij de overheid te gaan melden (CGVS p. 13). Wanneer het CGVS hierop opmerkt dat de taliban jullie huis ook konden innemen zonder jullie meteen om medewerking te vragen, wat voor alle partijen immers veel minder risico's met zich zou meebrengen, wijst u op de strategie jullie medeplichtig te maken als garantie dat jullie niet naar de overheid zouden stappen (CGVS p. 13). Aan de hand van verdere verklaringen die u op het CGVS aflegt, kan toch worden geconcludeerd dat de taliban zich in uw regio niet in die mate onaantastbaar voelden dat ze eender wie zonder enige voorgeschiedenis konden betrekken in hun activiteiten. Kort na hun voorstel tot samenwerking én uw akkoord hiervoor, voelden de taliban zich immers dermate in het nauw gedreven dat ze uw broers zouden hebben ontvoerd (CGVS p. 11). In deze context is langs de zijde van de taliban toch enige achterdocht te verwachten wie zomaar te betrekken in bezigheden zoals het aanmaken van explosieven (CGVS p. 13).

Aangaande de moord op uw vader, brengen uw vage en onaannemelijke verklaringen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang. U gevraagd in detail te beschrijven wat er precies met uw vader gebeurde, komt u niet verder dan "Ze schoten mijn vader dood met hun machinegeweer en lieten mij gaan" (CGVS p. 13). U kan verder niet vertellen waar ze uw vader met een kogel hebben geraakt, zo beschrijft u dat u enkel zag dat uw vader op de grond was gevallen. U weet merkwaardig genoeg evenmin waar uw vader vervolgens begraven werd (CGVS p. 14). U vertelt deze ingrijpende gebeurtenis; zijnde de moord op uw vader terwijl u hiervan getuige was, op een bijzonder weinig doorleefde manier, ondanks de vraag hierover in detail te vertellen. Daarnaast doet ook de reden waarom uw vader vrijwel meteen om het leven werd gebracht, de wenkbrauwen ernstig fronsen. Zo zou uw vader na het voorstel van de taliban met hen in discussie zijn gegaan en zouden er hierbij harde woorden zijn gevallen, waardoor uw vader door de taliban werd omgebracht (CGVS p. 11). De precieze woorden van uw vader luiden dat hij dergelijke activiteiten nooit in het huis zou toelaten, omdat ook hij zo in gevaar werd gebracht (CGVS p. 13). Nochtans verklaart u later dat de taliban wel vaker beroep doen op de huizen van mensen, waarbij u expliciet verklaart dat dorpelingen deze praktijken geenszins konden weigeren (CGVS p. 15). Waarom uw vader dan toch bijzonder grote risico's nam en in uiterst kwetsbare positie tegen gewapende mannen inging, verklaart u maar weinig doorleefd dat uw vader tegen de taliban is (CGVS p. 15). Aangenomen kan worden dat dorpelingen die tegen de taliban gekant zijn, niet akkoord gaan met het ter beschikking stellen van hun huis voor het ontwikkelen van illegale praktijken. Echter, in de context die u zelf omschrijft, waarbij uw dorp volledig onder controle van de taliban zou zijn (CGVS p. 10), en dorpelingen allesbehalve bij machte zijn met de taliban te onderhandelen of voorstellen te weigeren (CGVS p. 15), is het krachtdadig optreden van uw vader toch bijzonder onwaarschijnlijk te noemen. U hier nogmaals mee geconfronteerd, beweert u dat uw vader bang was dat de familie door de overheid zou worden geëlimineerd eens uw vader met de taliban in zee zou gaan (CGVS p. 16). Zoals reeds aangehaald verklaarde u eerder dat uw regio in handen was van de taliban (CGVS p. 10), een groepering waar dorpelingen voorts volledig machteloos tegenover stonden (CGVS p. 15). Dat uw vader er dan toch voor zou kiezen zichzelf en zijn familie te behoeden van verdenking door de overheid, in de plaats van zichzelf tegen de vijandigheid van de alom vertegenwoordigde taliban te behoeden, is op zijn minst een zeer vreemde keuze te noemen.

Verder blijkt ook het vervolg van uw relaas getekend door bedenkelijke verklaringen, die de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder ondermijnen. U beweert immers dat u na de moord op uw vader zelf de vraag tot samenwerking kreeg, waarmee u – uit angst voor de gevolgen – akkoord ging. U mocht het huis vervolgens opnieuw verlaten, met de boodschap dat de taliban u later nog zouden opbellen (CGVS p. 11). U zou hierna naar het drie uur verder gelegen dorp Bazma lopen, waar uw schoonbroer woont. Eens daar aangekomen, zodus drie uur na uw vertrek bij de taliban, beweert u door de taliban te zijn opgebeld (CGVS p. 11). Tijdens deze telefoon kwam u te weten dat de taliban u ervan verdachten toch naar de overheid te stappen, waardoor ze uw twee jongere broers reeds hadden ontvoerd (CGVS p. 11). Hier moet toch worden aangekaart dat de omschreven strategie van de taliban maar weinig steek houdt. Ze vragen u immers eerst om mee te werken, waar u zelf mee toestemt. Zonder dat er hierna nog enig contact is tussen u en de taliban, besluiten de taliban binnen de drie uur na uw akkoord toch uw twee broers te ontvoeren. Naar eigen zeggen omdat ze u niet zouden vertrouwen (CGVS p. 11). Ten eerste benadrukt dit wantrouwen opnieuw de ongeloofwaardigheid omschreven in de eerste alinea, met name het onmiddellijke aanbod van de taliban aan u en uw vader om met hen mee te werken, zonder enige voorafgaande vertrouwensband (CGVS p. 11). Daarnaast is het omschreven gedrag van de taliban toch bevreemdend te noemen. Indien zij u ervan zouden verdenken naar de overheid te stappen, is het voor hen immers veel minder omslachtig u hetzelfde aan te doen als uw vader. Hierdoor hebben zij niet enkel vrij spel in uw huis, maar schakelen zij ook een mogelijke getuige uit. Dat ze er desalniettemin voor kiezen u te laten gaan en uw twee jongere broers te ontvoeren, wat veel meer inspanning, werk en zorg veronderstelt, is maar weinig logisch. Dat de taliban uw broers zouden ontvoeren opdat u zich terug bij de taliban zou aanmelden, zoals u verklaart (CGVS p. 4), houdt evenmin steek. Zo lieten ze u drie uur voordien zélf gaan, en deden ze verder geen enkele poging u terug tot bij hen te krijgen. Daarenboven hadden de taliban tot dan toe nog geen enkele indicatie gekregen dat u hen zou verraden (CGVS p. 14). De omschreven modus operandi is dus allerm minst aannemelijk te noemen. De gebeurtenissen die allemaal plaatsvinden in een tijdspanne van slechts drie uur, met name de moord op uw vader, uw akkoord om samen te werken met de taliban, alsook de ontvoering van uw twee broers, is tevens maar weinig realistisch en om bovenvermelde redenen allerm minst doorleefd. Het doet het gefabriceerde karakter van uw asielmotieven verder vermoeden.

Wat betreft de ontvoering van uw twee broers, tracht u deze ontvoering te staven met kleur kopieën van enkele foto's, waarop onder andere twee kinderen in de nabijheid van enkele gewapende mannen te zien zijn. U verklaart meermaals bijzonder vaag dat deze foto's in uw huis gegoooid zijn. U hier duidelijkheid over gevraagd, blijkt plots dat de taliban aan uw deur klopte, uw moeder aantreffen, en

haar de twee foto's overhandigde met de boodschap dat u zich bij de taliban moest gaan aanmelden (CGVS p. 4). Toch een geheel andere beschrijving dan uw eerste verklaring dat de foto's in uw huis werden gegooid. Er dient voorts te worden opgemerkt dat de verklaring 'ze gooiden deze foto's in ons huis' maar weinig doorleefd valt te noemen. Indien taliban daadwerkelijk uw broers ontvoerden en uw moeder met deze foto's wilden chanteren, gaat dit immers om een bijzonder pijnlijke daad die zowel u als uw moeder hard moet hebben getroffen. Uw oppervlakkige verklaring dat ze deze foto's in uw huis gooiden, is dus op zijn minst bedenkelijk te noemen. Wanneer het CGVS u vervolgens vraagt hoe u kan bewijzen dat de jongens op de foto's effectief uw broers zijn, verklaart u enkel deze twee foto's te hebben, naast de pasfoto's op de taskara's van uw broers. Helaas legt u op het CGVS een erg verkleinde versie van de taskara van uw broer A. W. (...) neer, waardoor zijn pasfoto geenszins is te vergelijken met de jongens op de foto's (CGVS p. 5). De foto op de neergelegde taskara is immers 1cm op 1,5cm groot. U verklaart vervolgens dat de grotere versie van deze taskara nog thuis ligt en dat uw schoonbroer de taskara in verkleinde versie naar u verzond (CGVS p. 5). U neemt hier verder een bijzonder passieve houding aan, waarbij u verklaart niet te weten waarom u geen grotere versie mee bracht, en wijst op het feit dat u de taskara op die manier heeft aangekregen (CGVS p. 5). Dat u er zelf niet bent opgekomen een grotere pasfoto van uw broer neer te leggen, kan maar weinig overtuigen. Op de asielzoeker rust echter de verplichting de nodige inspanningen te leveren om zijn asielmotieven te staven met documenten. Dat u niet de inspanning levert een grotere pasfoto van uw ontvoerde broer te bemachtigen, waaruit men op zijn minst al zou kunnen afleiden of de jongen op de neergelegde foto, dezelfde jongen als op de taskara betreft, is bijzonder verdacht te noemen. Tot slot is het eveneens eigenaardig te noemen dat de taliban uw moeder foto's overhandigen, waarbij de belagers ongemaskerd zijn. Dit is niet enkel tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen dat de taliban zich niet zomaar aan iedereen tonen en zich vaak onherkenbaar presenteren (CGVS p. 16). Het is eveneens tegenstrijdig met de angst van de taliban die u aan de hand van uw verklaringen toch meent over te brengen, om verklikt te worden bij de overheid. Indien deze angst daadwerkelijk zou heersen, is het toch vreemd te noemen dat men uw moeder simpelweg foto's zou overhandigen waarop de gezichten van de ontvoerders of hun medewerkers zomaar te zien zijn. Oftewel wanen de taliban zich immers onaantastbaar, oftewel vrezen ze dat informatie over hen zou doorsijpelen naar de overheid. In uw verklaringen gaan deze twee houdingen van de taliban hand in hand, wat de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen verder in het gedrang brengt.

Tot slot dienen enkele ongerijmdheden in uw verklaringen op de opeenvolgende asieldiensten worden aangekaart, die het ingestudeerde karakter van uw vluchtmotieven opnieuw doen vermoeden. Als eerste blijken uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) enkele tegenstrijdigheden te bevatten met uw verklaringen op het CGVS. Zo verklaart u op de DVZ dat de taliban u bij uw schoonbroer opbelden met de vraag om naar de velden te komen (DVZ Vragenlijst p. 1). U weigerde dit omdat ze ook uw vader al hadden vermoord, waarna de taliban u meedeelden dat ze uw twee broers had ontvoerd. Op het CGVS daarentegen geeft u een andere weergave van dit telefoongesprek, waarbij de taliban u niets vroegen maar enkel informeerden dat ze uw broers hadden ontvoerd. Hierbij verklaart u voorts dat u zich zelf aan de taliban wou gaan overleveren, maar dat uw schoonbroer dit niet toeliet (CGVS p. 11). Dergelijke tegenstrijdigheden zijn toch niet onschuldig te noemen, daar uw reactie aan de telefoon wellicht rechtstreeks invloed zou hebben op uw jongere broers. Of u bereid was u al dan niet aan de taliban over te geven, en of u dit al dan niet aan de taliban heeft gecommuniceerd, zou u zich toch correct moeten kunnen herinneren. Een laatste inconsistentie betreft uw verklaringen omtrent de twee huizen die uw familie bezit, alsook het bewonen van deze twee huizen. Zo verklaart u immers dat uw familie tijdens de zomer een drie- à viertal maanden in het huis in de tuinen verbleef, omdat er die periode van het jaar eten in overvloed was (CGVS p. 12). Toch woonde u naar uw verklaring op het moment van het incident nog in het huis van de woestijn, en ging u die ochtend met uw vader naar het zomerhuis in de tuinen om het maisveld te irrigeren (CGVS p.11). Merkwaardig genoeg vond het incident met de taliban plaats op 5 assad (27 augustus in de Gregoriaanse kalender). De maand assad valt volgens informatie beschikbaar op het CGVS echter midden in de Afghaanse zomer. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. U vervolgens gevraagd waarom u die tijd dan toch nog niet in het huis in de tuinen bleek te wonen, kan uw wederwoord hierop maar weinig overtuigen. Dat jullie plannen hadden om te verhuizen naar dat huis, maar dat jullie dit door het incident niet meer konden, is immers geen afdoende verklaring waarom jullie niet eerder voor het plaatsnemen van het incident verhuisd waren naar het (CGVS p. 12).

Gezien bovenstaande vaststelling kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara, de taskara van uw vader en de verkleinde taskara van uw broer vormen geen bewijswaarde voor uw asielmotieven. Wat betreft de neergelegde foto's van uw broers, dient te worden opgemerkt dat tal van verklaringen omtrent deze foto's uw asielrelaas niet ondersteunen. Voorts kan u nergens hard maken dat het in deze foto's daadwerkelijk om uw twee broers zou gaan. Nochtans zijn geloofwaardige verklaringen die de documenten ondersteunen in dit geval noodzakelijk. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Informatie hierover werd aan het administratief dossier toegevoegd. Tot slot legt u ook enkele handgeschreven verslagen neer omtrent uw psychologische problemen, genoteerd op een papier met een hoofding van het Centre Régional de Soins Psychiatriques 'Les Marronniers'. Met betrekking tot de psychologische verslagen, dd. 16.08.2016; dd. 30.08.2016 en dd. 13.09.2016 dient het volgende te worden opgemerkt: hoewel begrip kan worden opgebracht voor de mentale moeilijkheden die u ondervindt, voegt het verslag geen verdere elementen toe aan uw asielrelaas. Dergelijke psychologische verslagen vormen immers geen sluitende bewijzen voor de omstandigheden waarin u psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde. Het gaat hier voorts ook niet om een officieel attest aangaande uw mentale toestand, en dateert tevens van augustus / september 2016. Het geeft bijgevolg geen inzicht in uw actuele mentale toestand. Bovendien wordt vastgesteld dat uw verklaringen van die aard waren dat kan worden aangenomen dat u in staat bent om op een autonome en functionele wijze uw asielrelaas te verdedigen. De handgeschreven verslagen die u neerlegt, die overigens geen definitieve diagnose bevatten, geeft geen elementen aan die wat dit betreft tot een andere beoordeling zouden leiden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact

van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld. Immers behoort het district Gizab tot het grondgebied van de provincie Daykundi en niet tot de provincie Uruzgan zoals u verkeerdelijk beweert. Informatie hierover werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Daykundi province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de provincie Daykundi als een relatief veilige provincie omschreven wordt. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Daykundi als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Ook wat uw Gizab betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is. De veiligheidsincidenten die u tijdens uw gehoor op het CGVS aanhaalden, zijn reeds in deze analyse opgenomen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van "de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 57/7ter en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel I van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de algemene motiveringsplicht, de medewerkingsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de rechten van de verdediging en het recht om te worden gehoord (artikel 41 van het Charter van de grondrechten van de EU)".

2.2.1. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, nu richtlijn 2011/95/EU, wijst de Raad erop dat voormeld artikel van de richtlijn bij de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 47-49). Derhalve wordt verder in onderhavig arrest verwezen naar desbetreffende artikel van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet werd met ingang van 1 september 2013 opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift “*vrij consequente verklaringen*” te hebben afgelegd en dat nergens in de bestreden beslissing haar profiel in vraag wordt gesteld. Door verwerende partij werden “*slechts enkele tegenstellingen*” vastgesteld tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal. Volgens verzoekende partij betreffen dit evenwel geen tegenstrijdigheden, doch kunnen de verschillen verklaard worden door het feit dat zij op het Commissariaat-generaal “*een zeer genuanceerd relaas*” uiteenzet. Bovendien houdt verwerende partij geen rekening met haar profiel, “*een man afkomstig uit een afgelegen dorp die nooit naar school is geweest en bovendien zeer geïsoleerd heel zijn leven heeft geleefd*”. Verder benadrukt verzoekende partij in haar verzoekschrift niet akkoord te gaan met de appreciatie van haar verklaringen door verwerende partij. Zij meent dat haar verklaringen ter opheldering van bepaalde elementen ten onrechte niet werden aanvaard door verwerende partij terwijl deze nochtans aannemelijk waren.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met haar betoog, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. De Raad duidt erop dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden betrekking hebben op essentiële elementen van het asielrelaas van verzoekende partij, met name de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor haar vertrek uit Afghanistan. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en

op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van voormelde wet. Het loutere profiel van verzoekende partij doet hieraan geen enkele afbreuk en kan geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden aangaande essentiële elementen van haar asielrelaas verklaren.

Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat de hierboven geciteerde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, onverminderd overeind blijven.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij stelt dat *“de verwerende partij in het kader van zorgvuldigheid een tweede gehoor op haar zetel (diende) moeten organiseren om na te gaan of verzoeker al dan niet consequente verklaringen aflegt”*, merkt de Raad op dat het Commissariaat-generaal geenszins verplicht is om een tweede gehoor te organiseren. Verzoekende partij laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen op welke wijze het organiseren van een tweede gehoor van invloed zou zijn geweest op de motivering van de bestreden beslissing. Zij brengt in haar verzoekschrift geen valabele elementen bij die zij zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht en die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name de erkenning als vluchteling of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Artikel 57/5ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt slechts: *“De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker minstens eenmaal op voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming”*. De commissaris-generaal heeft een discretionaire bevoegdheid om een tweede gehoor te organiseren indien hij dit nodig acht om nadere inlichtingen te verwerven die kunnen leiden tot het vaststellen van een gegronde vrees voor vervolging.

2.2.7. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat *“(d)e bemerkingen van de verwerende partij (...) voornamelijk (zijn) gesteund op buikgevoel, hypothese en zaken die aan verzoeker geenszins individueel zijn voorgelegd”* en dat verwerende partij dan ook het recht op verdediging schendt, stelt de Raad evenwel vast dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij wel degelijk werd geconfronteerd met haar ongeloofwaardige verklaringen, echter werd vastgesteld dat verzoekende partij geen plausibele uitleg kon geven voor de verschillende ongeloofwaardige elementen in haar verklaringen. Waar zij meent dat de bemerkingen van verwerende partij voornamelijk zijn gesteund op *“buikgevoel”* en *“hypothese”*, stelt de Raad vast dat verzoekende partij evenwel niet *in concreto* aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld. De Raad verwijst in dit verband nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.13., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.2.8.1. Verzoekende partij stelt verder dat haar identiteit, nationaliteit en recente herkomst uit haar regio niet betwist wordt. Evenmin wordt betwist dat haar regio een bakermat is voor de Taliban. Dergelijke incidenten zijn dan ook niet alleen plausibel, maar ook waarschijnlijk en aannemelijk. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar verschillende rapporten aangaande de aanwezigheid van de Taliban in Afghanistan (bijlage 4 van het verzoekschrift) en hun rekruteringsmethodes.

2.2.8.2. De Raad wijst er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.9. Daar waar verzoekende partij meent dat artikel 27 van het koninklijk besluit van *“11 maart 2003”* (bedoelt: 11 juli 2003) tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (BS 11 juli 2018) en thans geregeld in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet) werd geschonden, is de Raad evenwel van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen

rekening zou hebben gehouden met alle door haar neergelegde documenten. De Raad verwijst in dit verband nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.13., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld heeft en zijn beslissing genomen heeft met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielaanvraag in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij wijst er in dit verband op dat er discussie bestaat over de vraag of haar district, Gizab, tot de provincie Daykundi dan wel tot de provincie Uruzgan behoort. Zo wordt ook in het rapport van OCHA van april 2014 dat door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier gesteld dat door de huidige veiligheidssituatie het grootste deel van Gizab *de facto* onder de provincie Uruzgan zou vallen. Verwerende partij diende dan ook te motiveren waarom de veiligheidssituatie in haar district niet onder de provincie Uruzgan zou vallen. Dat er discussie bestaat over de vraag of Gizab tot de provincie Daykundi dan wel tot de provincie Uruzgan behoort, blijkt tevens uit een rapport van EASO van januari 2015 (bijlage 3 van het verzoekschrift) en een rapport van Landinfo van mei 2017 (bijlage 2 van het verzoekschrift). Verder verwijst verzoekende partij in haar verzoekschrift nog naar verschillende internationale rapporten omtrent de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Ten slotte voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een internetartikel van *The Guardian* van 27 oktober 2014 omtrent de veiligheidssituatie in het district Gizab (bijlage 5 van het verzoekschrift).

De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat aan de map landeninformatie van het administratief dossier een COI Case-antwoorddocument met betrekking tot de vraag 'Behoort het district Gizab tot Uruzgan of Daykundi?' en een kaart uit de "*Afghanistan Daykundi District Atlas*" d.d. april 2014 van UN OCHA werden toegevoegd (administratief dossier, stuk 12, map landeninformatie, delen 1 en 2) die duidelijk bevestigen dat Gizab district aan de provincie Daykundi toebehoort. Ook in het EASO-rapport van december 2017 dat verwerende partij als bijlage bij haar nota met opmerkingen voegt, wordt verwezen naar Gizab als formeel een district van Daykundi, dat echter *de facto* onder de administratie van de gouverneur van Uruzgan staat (rechtsplegingsdossier, stuk 5, nota, bijlage 1, p. 99). De Raad benadrukt dat ook in de "*COI Focus*" betreffende "*Afghanistan – Security situation in Daikundi province*" van 25 april 2017, waarop verwerende partij haar analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi en in het bijzonder in het district Gizab baseert, de onderverdeling van het district Gizab bij de provincie Daykundi wordt gevolgd (administratief dossier, stuk 12, map landeninformatie, deel 3, p. 5-6). Waar verzoekende partij verwijst naar het rapport van Landinfo van 2017 (bijlage 2 van het verzoekschrift) dat een andere administratieve indeling gebruikt, stelt de Raad vast dat de informatie die hierin werd opgenomen niet tegenstrijdig is met deze in de bronnen van verwerende partij, gezien dit rapport bevestigt dat UN OCHA en het EASO-rapport beide Gizab als toebehorend aan Daykundi beoordelen, maar het rapport ervoor kiest om een andere administratieve indeling te maken. De Raad stelt vast dat er geen discussie bestaat omtrent het feit dat zowel verwerende partij als verzoekende partij het wel degelijk over hetzelfde district Gizab hebben. Wat echter van belang is bij de beoordeling van de regio van herkomst van verzoekende partij, is of er sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij

met haar bemerkingen aangaande de beoordeling van Gizab als deel uitmakend van Daykundi op geen enkele wijze de veiligheidsanalyse aangaande haar regio van herkomst, het district Gizab, zoals deze in de bestreden beslissing werd opgenomen, weerlegt. De Raad onderstreept dat uit de toegevoegde landeninformatie blijkt waarom verwerende partij van mening is dat het district Gizab tot de provincie Daykundi behoort zodat door verwerende partij dan ook terecht verwezen wordt naar de algemene veiligheidssituatie in deze provincie. Bovendien gaat verzoekende partij eraan voorbij dat er wel degelijk een analyse wordt gemaakt van de veiligheidssituatie in het district Gizab. Meer bepaald wordt gemotiveerd dat ook wat betreft het district Gizab moet worden opgemerkt dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij geen informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij haar conclusie dat er actueel voor burgers uit de provincie Daykundi, waartoe het district Gizab behoort, geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, onjuist of achterhaald zou zijn. Waar zij verwijst naar rapporten aangaande de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, wijst de Raad erop dat, zoals ook blijkt uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 30 augustus 2018 en de EASO *Guidance note* inzake Afghanistan van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9 (aanvullende nota verwerende partij)), sterke regionale verschillen het conflict in Afghanistan typeren en dat dan ook niet alleen rekening moet worden gehouden met de actuele situatie in Afghanistan, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar betrokkene afkomstig is. Deze informatie is dan ook niet van aard om aan te tonen dat er actueel voor burgers uit de provincie Daykundi sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een internetartikel d.d. 27 oktober 2014 voegt omtrent de veiligheidssituatie in het district Gizab, bemerkt de Raad dat deze informatie dateert uit 2014 en dan ook niet van aard is om de analyse van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst door verwerende partij, dewelke gebaseerd is op recentere informatie, in een ander daglicht te stellen.

De Raad bemerkt ten slotte nog dat uit de EASO-rapporten inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan van december 2017 en mei 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 4 (nota met opmerkingen) en stuk 9 (aanvullende nota van verwerende partij)) blijkt dat de provincie Daykundi (nog steeds) in zijn geheel laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. In de EASO *Guidance note* inzake Afghanistan van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9 (aanvullende nota van verwerende partij)) wordt de provincie Daykundi bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 7 november 2017 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtu en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.15. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij niet preciseert op welke wijze artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden zou zijn, stelt de Raad vast dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord, dat zij toegang had tot haar dossier en dat zoals hoger blijkt de bestreden beslissing met redenen werd omkleed. Een schending van voormeld artikel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT